PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XI. évfolyam 63. szám *2024. október*

Tartalom

- Mindenszentek ünnepéhez
- Személyes kapcsolataink, istenképiségünk
- A rózsafüzér ima ereje
- Őszi zarándoklat magyar szentek nyomában
- Hálaadás a Szent Kinga közösségért
- Mindent odaadni
- 72 óra, kompromisszum nélkül
- Arc nélkül, szorongva
- A benned lakó sötét
- Sötétség a világban
- Megkülönböztetés

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Mindenszentek ünnepéhez

Anthony de Mello mondja, hogy „a Mester mindig idegenkedett a szenzációktól. „Az istenit csak a mindennapiban lehet megtalálni” - állította. Annak a tanítványnak pedig, akinek aszkétikus gyakorlatai a bizarrság határát súrolták, ezt mondta: titokzatos dolog az életszentség: minél nagyobb, annál kevésbé lehet észrevenni.”

Mindenszentek ünnepén, mégis, felfigyelünk az életszentség betöltőire, amikor a dicsőség városát, a mennyei Jeruzsálemet ünnepeljük. Mindazokra, akik megértették és életté váltották Krisztus misztériumát. Mindazokra, akik a földi életük után Isten közelébe jutottak, és az örök boldogságban élnek. És mennyire fontos, hogy figyeljünk rájuk! Szent Bernát tanítja: „Mit használ a szenteknek a mi tiszteletünk, mit érnek el azzal, ha mi dicsérjük őket, és jelent-e számukra valamit ez a mai ünneplésünk? Ugyan, mit számít azoknak a földi dicsőítés, akiket Fiának biztos ígérete szerint már maga a mennyei Atya dicsőít meg? Mit is számít nekik a mi magasztalásunk? A szentek nem szorulnak rá tiszteletünkre, semmit sem ad nekik magasztalásunk. Csupán csak a mi hasznunk életünk értékeinek ― és nem az övék ― származik abból, ha róluk megemlékezve tiszteljük őket.”

Megértjük ugyanis, hogy a szentek gránitalakjai tartják a mi életünket. Mindenszentek napja igazából a remény ünnepe. Sokan vannak ― megszámlálhatatlanul sokan ―, akiknek sikerült. Nekem is sikerülhet. Isten ereje segít, hogy végig járjam utamat, amely az Isten országába vezet. Ezért buzdít már Szent Péter apostol: „Legyetek ti is szentek, bármilyen körülmények között.” (1Pt 1, 15)

Mi kell ehhez? Először is, hogy tényleg keresztények legyünk. XVI. Benedek pápa még, mint teológiaprofesszor fogalmazta meg: „Keresztény az az ember, aki nem méricskél, hanem túlcsorduló mértékkel cselekszik. Ő a szerető ember, aki nem azt nézi, hogy meddig mehet a halálos bűn határán alul és a bocsánatos bűn keretén belül. A keresztény ember latolgatás nélkül egyszerűen a jót keresi. A pusztán korrekt ember farizeusi ember. Csak az tud keresztény lenni, aki több, mint korrekt. Ez korántsem jelenti azt, hogy makulátlan. Ellenkezőleg: elismeri hibáit, de nagylelkű Istennel és embertársaival szemben, mert tudja, hogy ő maga is Isten és embertársai nagylelkűségéből él.”

Másodszor, ha szíven talál Isten. Ha megrendül a lelkem, s emiatt nem bírok úgy élni tovább, mint eddig. Ha valóban átadom Istennek az életemet. Egy indiai mondás szerint: „Ég az erdő - nézd, milyen rémülten menekülnek a vadak és a madarak. Égj el Isten szeretetében, s meglásd, hogy menekülnek tőled a bűnök!”

Harmadsorban, ami burkoltan az előző kettőben benne van, de most itt kiemeljük: hogy teljesítsem a mennyei Atya akaratát. Isten Szolgája, Marcell atyától maradt fenn a mondás: „Ha az égben leszek, azt fogom kérni számotokra, hogy tudjátok Isten akaratát teljesíteni, mert ez az életszentség.”

Minden szentnek a dicsőségét, egy napon ünnepelve, kérjük sokszoros közbenjárását, hogy mi is szentté lehessünk.

Schall Tamás atya

Személyes kapcsolataink – istenképiségünk

Aki figyeli korunk emberének gondolkodását és magatartását nagy átlagban, az érdekes változásokat fedez föl. Ebbe beletartozik sok, magát kereszténynek mondó személy mentalitása is. Tapasztalatunk szerint életünk az elszemélytelenedés irányába alakult át.

Gondoljunk például a családon belüli kapcsolatokra: mennyi „minőségi időt” töltünk el szeretteinkkel való közösségben, figyelemben, törődésben, közös élményszerzésben és mennyi energiánk megy el azon kívül. Vagy vegyük észre az elidegenedés sokféle formáját egyéb társadalmi viszonyainkban: tanár és diákéban; eladó és vevőében, a közlekedés szereplői között vagy a munkahelyi magatartásunkban, illetve a társadalmi élet különböző rétegei közötti megnyilatkozásaink stílusában (az egyházi- és a közélet szereplőivel szembeni kritika hangvételében).

Ez a szembenállás, szeretetlen magatartás keseríti mindennapjainkat, valamint tükrözi az emberek, az egyes személyek minőségének romlását is. A jövőt meghatározó legfőbb tényező az, ahogyan az emberek többségének állapota, életminősége, személyi adottságai, erényei vagy azok hiánya alakul. Az, hogy milyen mára a magyarság többségének állapota, nemcsak egészségügyi szempontból, hanem lelki-mentális helyzetét tekintve. Mi, magyarok (és persze európaiak is) többségében milyen emberek vagyunk? Ismerjük-e embervoltunk Isten által meghatározott tervét: kinek és milyennek álmodta meg a Teremtő Isten az embert?

A választ mi, hívő emberek ismerjük: egyrészt Az Ember maga Jézus Krisztus. Vagyis Ő a minta, akihez önmagunkat mérni kell, aki az igazodási pont embervoltunk megítélése tekintetében. Amilyen mértékben hasonlítunk Őhozzá, olyan mértékben valósítjuk meg Isten tervét. Ettől elszakadva romlik emberségünk, meghasonlunk önmagunkkal és a boldogtalanság, a bűnös élet káprázata uralkodik el, széles körben.

Másrészt, a kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. Ám, mit jelent ez a gyakorlatban? Ki tehát az Isten és milyen a képmás, az ember? Ebből világossá válik az is, hogy az Istenről alkotott kép, illetve az ajándékba kapott kinyilatkoztatás és az emberről alkotott fölfogás a legszorosabban összetartozik. Istenkép és emberkép egysége megbonthatatlan. Ha pedig Isten az ő önkinyilatkoztatása szerint három személy egysége, az egymáshoz való viszonyukban, akkor a viszony, a kapcsolat határozza meg a képmás, vagyis az ember lényegét is. Embernek lenni annyit jelent, mint szerető kapcsolatban lenni másokkal: mindenekelőtt a Szentháromság személyeivel és a Gondviselés által mellénk rendelt embertársainkkal. Szerető kapcsolataink, boldogságunk lehetőségi feltételei.

Nem lehetünk meg egymás nélkül, nem bontakozhat ki emberségünk a másik személy hiányában, nem lehetünk boldogok a vallásosság (istenkapcsolat) és a tevékeny, embertársaink felé forduló szeretet megnyilvánulásainak mellőzésével. Imádkozzunk tehát, gyakoroljuk a felebaráti szeretetet, keressük a közösségeinket, nyissunk a családtagjaink, szomszédaink, egyházközségünk tagjai felé! Ne záródjunk be saját énünk börtönébe! Ennek érdekében működtetjük sokféle csoportunkat Plébániánk területén, melyek sokszor nem tudnak egymásról, melyeket nem keresik az érintettek, pedig a lehetőség megvan, a hívás érvényes. Ezért vezettük be – kéthetenként – a tízórai szentmisét követően az altemplomi agapét, ahol alaposabban, közelebbről megismerhetjük egymást, beszélgethetünk és fölkínálhatjuk segítségünket a rászorulóknak. Köszönet érte a kezdeményezőknek! Tájékozódjunk, éljünk a fölkínált lehetőséggel! A meghívást vegyük magunkra!

Zoltán atya

A rózsafüzér imádság ereje

Október hónapban minden nap imádkozzuk a rózsafüzért. Ismerjük a rózsafüzér történetét: Szűz Mária adta szent Domonkosnak, aki a heretikusok megtérítésére vállalkozott, hogy így sikerrel tudja teljesíteni misszióját. Kevesen tudják azonban, hogy szent Domonkos után Alain de la Roche (1428-1475) volt az a domonkos, aki sokat tett a rózsafüzér elterjedéséért. Fiatalon, 1475 augusztus 15-én bekövetkezett halála éppen szeptember 8-án, Mária születése napján érte.

A rózsafüzér imádkozása októberben kötelező a templomokban, de áldásos életünk minden napján. Vegyünk példát a szentek életéből: Goretti Máriát a tisztaság vértanújaként ünnepeljük, akit megtámadott egy fiatalember és erőszakoskodni kezdett vele. A szent, kezében tartotta rózsafüzérét, olyan erősen, hogy szinte szétmorzsolódott, így állt ellen. Minden nap mondta a rózsafüzért, ezért tudta kiállni a próbát.

Daniel O' Connel, ír politikus nagyon elkötelezetten és hatékonyan képviselte országának ügyét a brit parlamentben. Többen látták a folyosón rózsafüzérrel a kezében, amely segítette őt abban, hogy érvelései az angol képviselőházban eredményesek legyenek.

Az élet többi területén is megfigyelhető a rózsafüzér imádság hatása. Egy alkalommal Ferreri Szent Vincét olyan beteghez hívták a családtagok, akinek esze ágában sem volt szentgyónást végezni és szent áldozáshoz járulni, sőt, durva szavakkal illette a szentet.

Vince letérdepeltette a családtagokat, hogy imádkozzák el a rózsafüzért. Az imádság végén a korábban lázadozó beteg könnyes szemmel kérte a betegek szentségét. A rózsafüzér itt is csodát tett!

A szent olvasónak megtartó ereje van, ezt bizonyítja Florentino Castañon dominikánus atya esete, akit elöljárója a Fülöp-szigetekre küldött missziós munkára. A helyiek nagy lelkesedéssel fogadták a szerzetest, aki egy idő múltán megkérdezte ennek az okát. Az ott lakók elmondták neki, hogy az utolsó misszionárius, távozása előtt azt mondta a bennszülötteknek, hogy csak azt az atyát fogadják el papként, akinél látják a rózsafüzért. A két szerzetes működése között pár évtized volt, eközben a laikusok minden nap elmondták a rózsafüzért, vasárnap a mise szövegét, imádkoztak, megkeresztelték a gyermekeket s ezáltal megőrizték a hitüket.

A rózsafüzér imádságnak e megtartó erejére hivatkozva buzdította a híveket Pio atya, aki naponta sok rózsafüzért mondott, éjjel pedig karján viselte a szentolvasót.

Aki még nem ismeri, tanulja meg a rózsafüzér imádkozásának módját, s ha már tudja, imádkozza minden nap!

Dr. Breznay István plébános

Őszi zarándoklat magyar szentek nyomában

Az idei év plébániánkon a szentek és boldogok missziós éve, egyben szívügyünk, a magyar-lengyel barátság ápolásának éve. Ennek jegyében indultunk útnak Lengyelországba. Megszentelt helyeket, zarándok célpontokat és kulturális központokat kerestünk föl. Öröm volt minden napot közös imádsággal kezdeni, naponta különös kisugárzású helyszíneken szentmisén részt venni, együtt énekelni, Zoltán atya derűjét újra és újra megtapasztalni, és ami a legfontosabb: öröm volt elmerülni lengyel – magyar közös szentjeink életében.

Szent Kinga nyomában járva a közös, magyar-lengyel zarándokhelyet, Ószandecet kerestük föl. Szent Kinga, IV. Béla királyunk lánya, V. Boleszláv lengyel fejedelem felesége. Idén ünnepeltük születésének 800. évfordulóját. Ószandecen Kinga 1280-ban klarissza kolostort alapított, itt töltötte élete utolsó éveit és itt hunyt el 1292-ben.

A kolostor templomában szentmisén vettünk részt, megálltunk egy csodálatos székelykapu előtt, melyet 1999-ben a Magyarok Világszövetsége Erdélyi Társasága ajándékozott Ószandecnek Árpádházi Kinga szentté avatásának alkalmából. A kapu Lengyelország és Magyarország évszázados, a középkortól napjainkig tartó kapcsolataira emlékeztet.

Szent Hedvig születésének 650. évfordulóját februárban ünnepeltük. Lengyelország és Litvánia királynője, Nagy Lajos király leánya, II. Ulászló lengyel király felesége a pogány Litván Fejedelemséget a kereszthez vezette, a krakkói egyetemen teológiai fakultást alapított, kórházakat látogatott és betegeket ápolt. Legszívesebben a kereszt előtt imádkozott, a Wawel fekete feszülete előtt, hogy mindent alaposan átgondoljon és világosság hassa át lelkületét. „Fac quod vides" – hallotta Jézustól, vagyis: *„Tedd, amit látsz! Figyelj engem, szemléld az én megfeszített szeretetemet, és tudni fogod, mit tégy."*

A lengyel nép szívében elevenen él Hedvig (Jadwiga) tisztelete és emlékezete. Szentség hírében halt meg 1399-ben, szentté azonban csak II. János Pál avatta, 1997-ben. A Wawel-katedrálisban temették el.

Lengyelország Karol Wojtyla személyében szentatyát is adott a katolikus egyháznak. Hazájában hűen őrzik emlékét, mélyen tisztelik a mára szentté avatott egykori egyházfőt. Mi Krakkóban jártunk, ahol éveken keresztül mint pap dolgozott, majd a város érseke lett. Lengyelország történelmi fővárosa az Ő városává vált.

Az általunk felkeresett Szent II. János Pál templomot 2013. június 23-án szentelte fel II. János Pál pápa volt titkára, Stanisław Dziwisz krakkói érsek.

A templom a „Ne féljetek!" II. János Pál Központ épületegyüttesének része. Megtalálható benne a pápa több ereklyéje és apostoli keresztje. A templom utcájának elnevezése a lengyel egyházfő jelmondata: Totus Tuus, vagyis Egészen a Tiéd.

Az Isteni Irgalmasság Bazilika Szent Faustina nővérhez, az Isteni Irgalmasság tiszteletéhez kapcsolódik. Felemelő érzés volt a II. János Pál által 2002-ben felszentelt templom Communio Sanctorum (Szentek Közössége) magyar kápolnájában misén részt venni. A kápolnában a mozaik technikával készített képeken közös, lengyel – magyar szenteket és boldoggá avatottakat láthatunk. Ahogyan a kápolna neve is mutatja, itt valóban átélhettük a szentek közösségét.

Vasárnap érkeztünk utunk utolsó állomására, a felvidéki Alsóbodokra, az Esterházy János Zarándok központba. Megrázó, ahogyan az évközi 25. vasárnap olvasmánya Esterházy János sorsára rímel:
„A gonoszok így beszélnek az igaz emberről: lássuk hát, igazak e beszédei. Figyeljük meg, mi végre jut! Mert ha az igaz az Isten gyermeke, akkor az Isten az ő pártjára kel, és kiszabadítja ellenségei kezéből. Tegyük próbára, gúnyoljuk és bántalmazzuk őt, hogy megismerjük szelídségét és kipróbáljuk türelmét! Ítéljük gyalázatos halálra, hiszen azt mondta: ő Isten oltalmában részesül!"(Bölcs 2,12.17-20)

Némán álltunk a mírovi Krisztus-fej képe előtt. Egy alkalommal, amikor a tizenkét rabtárs a mírovi börtönben reggel megkapta az aznapi kenyérfejadagot, egyikük, egy szobrászművész megkérdezte a többieket, felajánlják-e a számára a saját adagjuk egy részét. Bár mindannyian éheztek, mégis igent mondtak. Ő nyálával összetapasztva egy Krisztus-fejet mintázott…Molnár Imre történész szavai jutottak eszembe: Krisztus nélkül nem lehet értelmezni Esterházy sorsát. Nehéz behatárolni Esterházy János személyét, tevékenységét. Nevezhetnénk őt a kisebbségi politika bajnokának, a hazaszeretet példaképének, a visegrádi négyek előfutárának, hiszen kezdettől fogva a közép-európai népek közötti nagy megbékélés szószólója volt. Nevezhetnénk a népe bűneiért vezeklő politikusnak, de a szülőföldhöz való hűség és ragaszkodás mintaképének is, hiszen háromszor is elmenekülhetett volna, ám egyszer sem tette meg. Maradt, vállalva a sorsát. Igazából azonban akkor kezdjük megérteni őt, amikor az egyik levelében ezt olvassuk: *„imádkozni kezdtem azért, hogy a Jóisten engedje meg, hogy szenvedések és nélkülözések árán méltóvá váljak arra, hogy őt megtisztulva követhessem"*.

Ambrózy Andrea, Szent Kinga kör

Hálaadás a Szent Kinga közösségért

Ebben az évben Szent Kinga szemlélésében sok alkalmunk volt elmerülni:
- döntést hoztunk februárban, hogy Senior körünk felveszi nevét
- 800 éves születésnapját márciusban koszorúzással, ünnepi szentmisével, lelkinappal ültük meg
- Szent Kinga névünnepén plébániánkon szentmisén vettünk részt, majd szobránál tisztelegtünk
- a szentmisére könyörgéseket gyűjtöttünk, melyekhez Szent Kinga közbenjárását kértük:

1. Hálát adunk Neked, Urunk Jézus Krisztus, közösségünkért. Add, hogy továbbra is örömmel jöjjünk össze, és erősítsük egymásban a hitet, az összetartozást, hogy együtt követhessünk Téged!
2. Szent Kinga példája adjon buzdítást ahhoz, hogy Benned bízva, bátran nézzünk szembe a nehézségekkel és találjunk rájuk megoldást. Add áldásodat Zsókára, hogy továbbra is lelkes vezetője legyen a Szent Kinga-körnek!
3. Köszönjük, hogy plébániánk vezetői meghirdették a szentek és boldogok missziós évét, s így a magyar szenteket és boldogokat is ünnepelhetjük. Add, hogy *„Részünk legyen a szentek fényességében!"* (Kol 1,12).
4. Kérjük Szent Kinga segítségét és imáját a magyar-lengyel testvéri barátság megtartásához.
5. Kérjük Szent Kinga támogatását hogy a Szent Kinga kör tagjai továbbiakban is együtt maradhassanak egészségben, barátságban, szeretetben.
6. Kérjük Szent Kinga közbenjárását, aki királynőként is mindent megtett a népek megbékéléséért, hogy most is segítse elő a mielőbbi békét Európában.
7. Szent Kinga közbenjárását kérve add Urunk, hogy gondolataink, tetteink, a Te tanításaidat követve, tiszták és őszinték legyenek!

8. Mennyei Atyánk! Szent Kinga közbenjárására add kérünk, hogy példáját követve, az imában meg ne fogyatkozzunk, bármilyen nehéz helyzetbe jut is hazánk, népünk, családunk.
9. Szent Kinga! Te, aki a tatárdúlás után hozományodat nagylelkűen felajánlottad az ország újjáépítésére, add hogy mi is ilyen jószívű adakozók legyünk!
10. Szent Kinga! Te szeretett férjeddel együtt elérted, hogy a vértanú Szaniszló krakkói püspököt szentté avassák, kérünk, járj közben Mindszenty bíboros úr szentté avatásáért is!
11. Szent Kinga! Te, aki szüzességi fogadalmat tettél, járj közben hogy a mai ifjúság is fontosnak tartsa a tiszta életet!

Ezeket a könyörgéseket magunkkal vittük és felolvastuk az ószandeci, Szt Kinga által alapított kolostor templomában tartott szentmisén is.
Kinga napon a templom rózsakertjében a szent szobránál a Szt. Kinga kör három törekvését emeltem ki, melyek Szt. Kinga életéből hangsúlyossá váltak számunkra:
- hit az ima erejében, kitartás az imában,
- béketeremtés a származási- és az új családban, áldó jelenlét,
- életünk értékeinek megtartása, megújítása és átadása akár szavak nélkül, akár történetekbe ágyazva, ízesen, nem sótlanul, hogy szívesen fogadják.

Szentt Kinga nyomában járva Lengyelországban újabb és újabb lendületet kaptunk hármas törekvésünkhöz.

Zöldyné Szita Erzsébet

Mindent odaadni

„Aki győz, így fog fehér ruhába öltözni, és nem törlöm ki nevét az élet könyvéből, és megvallom nevét Atyám és angyalai előtt.” (Jel 3,5)

Aki szereti a sportot, gyakran hallja és szurkolva kiáltja is, hogy *„mindent bele!”*. Különösen akkor szükségesek ezek a bíztató szavak – amikor egy egész stadion vagy sportcsarnok zengi –, ha a versenyző lankadni látszik, netán vesztésre áll vagy, ha már csak egy kis plusz kellene ahhoz, hogy győzzön. A modern sportpszichológia is kimutatta, hogy minden fejben dől el (már, ha az egyéb képességek megvannak), tehát az lesz a győztes, aki éppen akkor, a versenyen a legösszeszedettebb, a legjobban koncentrál, azaz a körülmények nem zökkentik ki abból az állapotból, hogy mindig a célra tartson, céltudatos maradjon.

Szent Pál apostol a keresztény életet, az Úr követését versenyhez hasonlítja: *„Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek! Az pedig, aki részt vesz a versenyben, mindentől tartózkodik: ők azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy hervadhatatlant.”(1 Kor 9,24-25).*

Ahogy minden sportolónak vannak példaképei, úgy nekünk is, mindnyájunknak megvannak a magunk kedvenc szentjei, akikről az Egyház kimondta, hogy győztek, akik célba értek, akik példaképeink. De ennél sokkal többek is, mert a szentek egysége azt is jelenti, hogy a megdicsőült egyház tagjai nemcsak szurkolnak nekünk, hanem közben is járnak értünk, láthatatlan, de valóságos módon segítenek minket, a küzdő egyház tagjait.

Ráadásul, nem csak egy győztes van, hanem az Atya vágya az, hogy mindenki célba érjen. Aki Isten országában van, az mind győztes. Isten országa viszont már közöttünk is itt van (vö. Lk 17,21), amióta az Úr eljött hozzánk. Példaképeinktől, a szentektől azt tanuljuk, hogy mindent hátrébb sorolva, kövessük az Urat. Az Úr Jézus pedig a vele való teljes egységben végzendő szolgálatra hív minket. A teljes önátadásra, a teljes boldogságért és üdvösségért cserébe. Arra hív, hogy győzzünk, de nem másokat legyőzve, hanem éppen, hogy szolgálva.

„Ha valaki közületek ki akar tűnni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája. Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”(Mk 10,42-45).

Az Ő hívásában a teljesség a cél és az, hogy ne reménykedjünk másban, rajta kívül. Hiszen senki más nem tud üdvözíteni. Nincs másnak a nevében üdvösség, mint Jézus Krisztusában. Ezt tanítja, és ezt is tanúsította. Hiszen ő maga is mindent átadott az Atyának és mindent kiadott magából, nem tartva vissza semmit.

Teljesen lemondott isteni jogairól és magára vett minden bűnt. És ahogy az Atya igazolta az Urat a feltámadásban, úgy minket is igazolni fog. Ahogy az Úrnak sem volt „B” terve, úgy nekünk se legyen!

Egyetlen szent sem tartott vissza semmit önmagából, teljesen átadta magát Jézusnak, teljesen átadta magát a szeretetnek. Ilyen volt a Boldogságos Szűzanya, Árpád-házi Szent Erzsébet, Kalkuttai Teréz anya, Pio atya, az összes vértanú – minden szent. A szentek egyessége és közössége ezt is jelenti. Nincs mire várni nekünk sem, nincs min hezitálni. Tegyük az eke szarvára a kezünket és ne tekintsünk vissza! Nézzünk az Úrra, menjünk feléje és járjunk a vízen!

Lelkiismereti kérdés az, hogy mindent megteszünk-e mások üdvösségének szolgálatáért. Kényelmességünk, restségünk, határozatlanságunk miatt milyen lehetőségeket szalasztunk el? Nagy a kísértés egy olyan világban, ahol a közmegegyezés a kényelmet a biztonságot és a luxust állítja mintának és célnak. De Isten országában ez éppen fordítva van. A mások üdvösségének a szolgálata a magunké is egyben. Ez a szeretet törvénye, ha adunk, akkor kapunk és nekünk is több lesz.

Akkor szeretünk jól, ha már fáj az áldozathozatal (idézet Teréz anyától). Mert mindaddig, amíg nincs benne a cselekedetükben a szeretetből fakadó áldozat, addig csak a feleslegünkből adunk. Olyan mértékben növekszik a szeretet, ahogy nő a lemondás és az áldozathozatal. Legyünk ebben is bátrak! Semmit se tartsunk vissza. A teljes önátadásnak nem csak a konkrét cselekedetben lesz hatása, hanem a tanúságtételben is. Mindenki tud segíteni, de nem mindenki képes erőn felüli tettekre. Mi képesek vagyunk, mert az Úr adja az erőt a Szentlélek erejével. És itt nem az erő nagysága az érdekes, hanem a teljesség. Úgy, ahogy a szegény asszony két fillérje, minden vagyona több volt Jézus szemében, mint a gazdagok alamizsnája (vö. Lk 21,1-4). A mindennél nincsen több.

És éppen akkor tapasztaljuk meg a Lélek erejét, ha már kifogy a miénk. És csodálatos világ nyílik meg akkor, ha az erőnk már elfogyott, de hitünk és akaratunk tovább hajt. Aki még nem tapasztalta meg, az menjen el odáig, amikor emberi ereje fogytán van és kérje az Urat, hogy segítsen! Segíteni fog, sőt, megtapasztaljuk, hogy valójában már eddig is Ő működött bennünk. Tehát nem csak, hogy támogat, segít, hanem azonosul is velünk és Ő vezet minket. Megtapasztaljuk már itt a földön a mennyei egységet, ami vár reánk. Tehát beleláthatunk Isten titkaiba, megnyílik az ég.

Ha odaadjuk mindenünket, akkor mindent megkapunk. Legyünk készségesek és őszinte szívvel szolgáljunk az Úrnak, ahogy Ő mondta: *„Aki nékem szolgál, engem kövessen és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám.”*! Legyünk győztesek így, legyünk az utolsók és mindenkinek a szolgái! Mindent bele!

Csorba Gábor állandó diakónus

72 óra - kompromisszum nélkül

Minden év október második hétvégéjén szervezik meg a „72 óra, kompromisszum nélkül” elnevezésű ökumenikus országos eseményt, amelynek keretében fiatalok végeznek önkéntes munkát valamilyen jó cél érdekében. Lehet ez például idősek látogatása, katonai temető gondozása, templom takarítása, stb. Végezhető bármilyen közösségi feladat.

Az eseményt tizenhetedik alkalommal hívta életre a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház, és a Magyarországi Evangélikus Egyház, a Kulturális és Innovációs Minisztérium támogatásával. Templomunk öt éve csatlakozik ehhez az eseménysorozathoz, és a templom zárt udvarának a kitakarítását kéri az önkéntes közösségektől.

Ebben az évben, október 11-én délután, a feladat elvégzése céljából a Kulturális és Innovációs Minisztérium Fiatalokért felelős Helyettes-Államtitkársága munkatársaiból szervezett csapat jött el hozzánk, Nagy-Vargha Zsófia helyettes-államtitkár asszony vezetésével. A kezdeményezéshez csatlakozott Belváros-Lipótváros Önkormányzata is. Az önkormányzatot Dr. Mátyus Bálint képviselő úr, közbiztonsági tanácsnok képviselte.

Dr. Osztie Zoltán plébános atya a munka megkezdése előtt a sekrestyében köszöntötte az önkénteseket. Köszöntőjében elmondta, hogy a pesti belváros közepén a plébániai közösség számára rendkívüli megterhelést jelent az Erzsébet-híd felőli oldalon a templomkert rendben tartása.

Sok szemetet dobnak le a hídról a kertbe, sok szemét keletkezik a parkoló felől bedobált hulladék révén is. Előre is megköszönte a lelkes önkénteseknek a tetemes mennyiségű szemét összegyűjtését, a nehéz feladat elvégzését. Elmondta továbbá, hogy a Plébánia augusztusban ellenőriztette és kijavíttatta a templom esővíz ejtőcsatornáit. Szeptemberben kitisztításra került a hátsókertben található szennyvízcsatorna. Október végén pedig a kerítés javítására kerül sor, amely munka révén talán kevesebb szemét kerül majd be erre a zárt területre.

A kb. két óra időtartamú önkéntes munka eredményeképpen az önkéntesek 33 zsák szemetet gyűjtöttek össze és seperték tisztára a járófelületet.

A jó hangulatú munkát követően a Plébánia munkatársai pogácsával, üdítővel, a templom etyeki borával látták vendégül a megfáradt fiatalokat. Nagy örömünkre a Molnár Kürtőskalács Kávézó 20 darab, frissen sült fahéjas kürtőskaláccsal lepte meg a takarításban részt vett önkénteseket, akik a látogatás végén a toronykilátóból megcsodálták a pesti- és budai oldal csodálatos panorámáját is.

Nagyon köszönjük a Kulturális és Innovációs Minisztérium munkatársainak lelkes munkavégzését, Belváros-Lipótváros Önkormányzatának csatlakozását (Szentgyörgyvölgyi Gábor és Dr. Mátyus Bálint képviselők lelkesedését), valamint a „72 óra, kompromisszum nélkül" elnevezésű kezdeményezés szervezőinek (különösen Kovács-Czopf Ágnes és Knáb András) kedves segítségét. Külön köszönet illeti a Molnár Kürtőskalács Kávézó munkatársait, Molnár László ügyvezető igazgatót, valamint Szabó Mátyás menedzsert, a friss kürtőskalács önzetlen felajánlásáért. A templom munkatársai közül pedig külön köszönjük Radics Ferencné, Baráth Lajos és Varga Máté áldozatos munkáját.

Aranyossy Mihály

Arc nélkül, szorongva

Küldetésünk, hogy a legnagyobb életművet, személyiségünket boldognak, egészségesnek építsük fel és felügyeljünk, nehogy az ellenerők, amelyek állandóan fenyegetnek, sebzetté tegyék a centrumot, amelytől függnek megnyilvánulásaink.

Többször idéztem Csirszka Jánost, a kiváló pszichológust. Szerinte „…az a hatás, amely az embernek ezt a konstitutív lényegét megváltoztatná: személyes azonosságát másítaná meg, megszüntetné vagy felfüggesztené önálló személyiség-voltát".

Tudatalatti világunkban titokzatos események örvénylenek. Ott rejlenek génjeinkben az ősélmények, az öröklött tulajdonságok, ösztönvilágunk késztetései, hogy aktivizálódásukkal cselekvésre lendítsenek. Kemény gyakorlással kell biztosítani az uralmat felettük, nehogy énünk fölé kerekedjenek, nehogy személyiségromboló tényezőkké váljanak.

A külső információk óriási tényezők. Ezt a kavalkádot a felfogó apparátus szállítja, mintegy nyersanyagnak. Az ún. védelmi apparátus hivatott arra, hogy a lelki egészség érdekében záró- és szűrő szerkezetet működtessen. Küldetése, hogy a nem kívánatos elemeket kizárja, semlegesítse, vagy építő jellegűvé alakítsa át. A védelmi apparátus működtetője a lelkiismeret kell, hogy legyen.

Sajnos egyre több a lelkiismeretlen ember, akik romlottak, eltorzultak, és ezáltal sokakat képesek megrontani az amúgy is bizonytalan, még ki nem alakult, ún. személyiség centrumaikon keresztül. Ha a centrumokba negatív élmények, információk jutnak be, akkor az ott kialakult káosz, megoldatlanság, kiutat keres.

Lélektani tény, hogy a tudatalatti centrumok rengeteg információt küldenek a tudatvilágba. Ijesztő képzetek tűnnek elő a sebzett mélyből. Igen gyakori, hogy szorongásos és félelmi élményeket okoznak.

A. Hallier – D. Megglé szerzőpáros *A szerzetes és a pszichiáter* című könyvében egy mélyen látó, szemlélődő szerzetes és egy gyakorlott pszichiáter beszélgetnek érdekfeszítő módon korunk egyik legsúlyosabb jelenségéről, a szorongásról. És, mert az én küldetésem a Jóistentől és Egyházamtól az, hogy segítsek a beteg, boldogtalan embereken, mélyebben szeretném e jelenségeket boncolgatni. Ezért igazán nem szabad haragudniuk a soraimat olvasók közül sem papoknak, sem politikusoknak, sem a sebzett személyiségeknek, sem nevelőknek. Teljesen pártatlan, szeretetgesztus ez.

Szomorúan látom, hogy igen nagy a baj egyes paptestvéreim világában. Bizony, nem kevés azon hívők panasza, akik azért szakítanak a vallással, Istennel, még az örök élettel is, mert sebzett papjuk, aki nem építette ki egészségesen személyiségcentrumát, letarolja őket. Nem készül fel beszédeire. Nevetségesen bárgyú és naiv dolgokat hord össze. Összeveszik híveivel, sértő, személyválogató, ízléstelenül anyagias. Van rá eset, sajnos egyre többször, hogy rossz a kontrollja és beengedi a romlott világ üzeneteit, majd maga is romlottá válik.

Tragikus módon láthatjuk ezt ma. Iszonyú károkat okoz a szánalomra méltó, pedofil, depressziós, kedvét, hitét vesztett lelkipásztor. Mételyeznek ők. Hitetlenné, kiábrándulttá teszik a szegény juhocskákat, akik csalódnak eszményképeikben.

E szomorú rombolás a nevelés területén ugyanígy pusztít hazánkban. Nincs igazi nevelés. Vagy nem engedhető meg, vagy oly idétlen intézkedések torzítják, amelyek egyenesen botrányosak, vagy a pedagógusok személyisége rombol. Szegény magyar ifjúság! Mert e nevelők, a felelős irányítók *arcnélküliek,* hát fiataljaink nagy része is arcnélküli. Nem tudom, ki kicsoda közülük. Torzók, összehányta, jellegtelen figurák, akik a kemény létütések, csalódások alatt összerogynak. A felelőtlen illetékeseket meghívnám olykor-olykor beteglátogató útjaimra az öngyilkosok osztályára meg az elmeosztályokra, a szerencsétlen boldogtalanokhoz.

Ó, Istenem! Egyáltalán, tudja ez a mai nemzedék, mit jelent nevelni? Amikor olyan tervek kerülnek ki a boszorkánykonyhákból, hogy nem szabad rászólni a kamasz diákra, ha éppen olvas a pad alatt? Nem így kell a személyiségjogokat biztosítani, hiszen még ott nincs is igazában személyiség! Egyre több ilyen szörnyszülemény lát napvilágot. Fiataljaink pedig, jaj, mennek tönkre. Én aztán igazán látom, és csak könnyezni tudok.

Kopogtassunk be még a politikusok világába! Akik ott arcnélküliek – és sajnos igen sokan vannak, ahogyan látom: szinte minden párt soraiban –, rengeteg keserűséget, depressziót és bánatot okoznak.Igazán bocsánatot kérek azoktól, akikre ez nem vonatkozik.

Én pártok felett állok, mert Jézusé vagyok. Nem sérteni akarok. Nem politikai nézetekért szállok síkra, vagy nem azokat akarom elvitatni. Egy szebb magyar jövő, egy boldogabb magyar nép kell, hogy közös ügyünk legyen.

Szóval, senki ne sértődjön meg, de egy pap nem ér el eredményt, ha erkölcstelen, ha anyagias, ha kizsákmányolja a szegényt, ha készületlen szakmailag. Csak úgy, mellesleg jegyzem meg: rengeteg kárt okozott a hatalmi pozícióban lévő Egyház, a politizáló egyház, a gazdag egyház. A kincs, a hír és a gyönyör előbb-utóbb megárt, ha a személyiségcentrum megsebződik. Munkások, fiatalok tömegeit veszítettük el a történelem folyamán. Jellemgyenge, házastársaikat váltogató, élettársakat tartó, önző, lopásra is vetemedni tudó, másokat feljelentgető, álnok, a hatalomért mindent, becsületet, talán még hitet is eldobni kész emberke nem vállalhat politikai hatalmat. Bonyolult kérdések ezek, de létkérdések. Megdöbbentő kihívások.

A. Harrier-D. Megglé szerzőpáros *A szerzetes és a pszichiáter* c. könyvéből idézett szavakkal fejezem be: „A sérült személyiség általában szorongást vált ki. A szorongás a rossz közérzet jele, amely nagyon messziről ered, és sok összetevője van. Ebből a veszedelmes lelkiállapotból rendszerint az vezet ki, ha belső világunkat gazdag szellemi, lelki, művészi értékekkel gazdagítjuk, és bekapcsolódunk a természetfeletti hit világába, hogy annak fényei napsugarassá tegyék tudatvilágunkat.”

Lajos atya

A benned lakó sötét

Ha igazán meg akarod ismerni önmagadat, akkor egyszer-egyszer indulj útra, és vizsgáld meg, mi lakozik benned! Istenem, mennyi szépség, mennyi talentum, mennyi gazdagság, mennyi egyéni, sajátos tulajdonság, mennyi kincs! Azonban azt is meg fogod tapasztalni, hogy amint a Holdnak sötét oldala is van, amelyet innen a földről soha nem látunk, úgy benned is van „sötét kamra”.

Néha ijesztő, mert még neked sincs mindig kulcsod hozzá. Még te sem tudsz oda mindig belépni. Ha majd legközelebb mégis sikerül, akkor fel fogod fedezni, hogy sötét kamrád egyik-másik „lakóját” már ismered: már találkoztál velük. Ők a te árnyékaid, bűneid, gyengeségeid, kudarcaid és mindazok a kellemetlen dolgok, amelyek – ha őszinte szívvel rájuk gondolsz – szégyenpírt festenek az arcodra, sőt képesek lelkedet is elveszejteni. Ne lepjen meg, ha nem mindig engedelmeskednek neked…Vésd eszedbe: ez lesz talán életed egyik legsötétebb és legfélelmetesebb órája. Sokan megijedtek már tőle és visszafordultak, mert nem tudtak szembenézni önmagukkal. Nem állták ki a próbát, nem viselték el a bennük is rejlő kettősséget, és nem bírták ki a csalódást, amelyet önmagukkal szemben éreztek.

Sőt, voltak és vannak olyanok is, akik kétségbe vonták, hogy ez a sötét kamra is hozzájuk tartozik. Te azonban csak menj tovább!

Tudnod kell, hogy minden embernek van sötét kamrája, nem csak neked. Tudnod kell továbbá, hogy ennek a kamrának a „lakói" emberi természetedhez tartoznak. Jellemed alkotó részei. Végül tudnod kell azt is, hogy amiket magadban elfojtasz, amiket magad elől is elrejtesz, azok előbb-utóbb veszélyessé válnak benned. Olyan ketyegő bombákhoz hasonlítanak, amelyek minden percben felrobbanhatnak, és mindent tönkre tehetnek benned! Ezért nyisd ki életed sötét kamrájának az ajtaját! Ismerd meg „lakóit"! Nézz bátran szembe velük! Vezesd őket elő és fogadd el őket! Szelídítsd meg őket! Beszélgess róluk Istennel! Beszélgess róluk gyóntató atyáddal! Akkor romboló erejük megszűnik, és te szabad leszel. Mert Isten fénye a benned lakó sötétet is meg tudja és meg is fogja világítani.

Tempfli Imre atya

Sötét oldal a világunkban

Korunkban különös erővel borul árny és sötétség az emberre. Az öldöklő háború és a nyomában járó mérhetetlen szenvedés és halál sötétsége. A másoknak kárt okozó, önző, igazságtalan és könyörtelen érdekérvényesítés sötétsége. A teremtésben nekünk ajándékozott, és az alapvető önazonosságunkat, méltóságunkat alkotó értékek – nemi identitás, család- és nemzet közössége, emberiség egysége – tudatos lebontásának és szétzilálásának a sötétsége. A valódi jót rossznak, a rosszat jónak feltüntető ideológiák hazugságainak a sötétsége. A kulturális, vallási és történelmi emlékezetvesztés sötétsége. A haszon maximalizálására és a kényelem biztosítására beszűkítő, az erkölcsi, esztétikai és vallási igazságra vakká váló értelem sötétsége. Az egészben gondolkodásról, a végső kérdések felvetéséről, és a teljes igazság megismeréséről lemondó értelem sötétsége. A felszínes, kritikátlan és manipulálható gondolkodás sötétsége. A saját, ártalmas hajlamainak és szenvedélyeinek kiszolgáltatott, vagy éppen a közönybe és restségbe merülő szív sötétsége.

Őrangyalunk

A Szentírás tanítása szerint minden embernek van külön őrangyala, aki vigyáz rá, jó sugallataival az üdvösség felé vezeti, valamint közbenjár érte Istennél. „Az emberi életet kezdetétől a halálig körülveszi őrségük és közbenjárásuk. Senki nem tagadja, hogy minden egyes hívő mellett áll egy angyal, mint valami pedagógus és az életet irányító pásztor." (KEK 334-336) Őrző angyalunk nem akadályozza meg, hogy szabad akaratunkból bármit megcsele kedjünk, és nem kényszerít bennünket erőszakkal semmire. Nem mindenható, de állandóan mellettünk van, segít imádkozni, velünk imádkozik.

Schall Tamás

Mindenszentek

Húsvét fénye beragyogja
novemberünk első napját,
győztes sereget láthatunk,
kik földünk nagyjait adják.

Megértették Krisztus titkát,
sőt, életté is váltották,
így lettek ők modelljeink,
követésre adnak példát.

Mert cél nélkül nem élhetünk,
életcélunk nekünk is az,
közösségükhöz tartozzunk,
örökké éljünk boldogan.

Isten Országa vonz minket,
Alkotmánya nyolc boldogság,
nekünk még elérendő cél,
a szenteknek már valóság.

Közbenjárásukat kérjük,
imáikkal segítsenek,
hadd lehessünk mi is szentek,
mennyország teljességében.

Megkülönböztetés

„Nem az a lényeg, hogy a férj illetve a feleség melyik egyházhoz tartozik, hanem az, hogy milyen az istenkapcsolatuk, s akkor a házasság is rendben lesz" „Úgy érzem, egyre világosabban látom, hogy Isten mit kíván tőlem, mit kell tennem, érzem, hogy vezet." – hangzottak el a kijelentések egy közösségi együttlét során, méghozzá – e helyütt nem részletezendő – olyan élethelyzetben lévőktől és olyan kontextusban, amely elgondolkodtató.

A felmerülő kérdések az ún. lelki megkülönböztetéshez vezetnek. A fogalom különösen jól ismert és hangsúlyos a szent-ignáci lelkiségben, de megfogalmazatlanul, definíció nélkül mindig is fontos szerepet játszott a kereszténység történetében.

Kétségtelen, hogy a Jóistent nem szoríthatjuk be semmiféle korlátok közé, és „a Szentlélek ott fú, ahol akar”. Ezzel együtt mégis igaz, hogy szükség van az úgynevezett lelki megkülönböztetésre, vagyis annak a megkülönböztetésére, hogy pl. egy személy vagy csoport esetében tapasztalt valamilyen megnyilvánulásnak, kijelentésnek a hátterében maga a Lélek, a hitismeret teljes hiánya, tévedés, egy ártatlan érzelmi túlcsordulás, esetleg személyiségfejlődési zavar, netán pszichotikus kisiklás áll-e?

Ami teljesen egyszerű és közérthető lehet mindenki számára a megkülönböztetés megértését illetően, az a szentírási szövegekhez való viszony. A Szentírást lehet olvasni – sőt, szükséges is – emberi szóként, amely konkrét történelembe, nyelvbe, irodalmi műfajba ágyazódik. Ennek helyes megértése viszonylag egyszerű, de még ehhez is szükséges bizonyos szakismeret (kor-, történelmi-, politikai-, kulturális viszonyok stb. ismerete, tanulmányozása). Ez a szövegnek azonban csak az irodalmi „burka”, és ha ennél maradunk, akkor igaz a szent-páli figyelmeztetés*: „a betű öl, a lélek az, ami éltet”* (2Kor 2,17). Itt érkezünk el a megkülönböztetéshez, amely arra szolgál, hogy feltáruljon előttünk az isteni szó.

Az ószövetségi Szentírás a zsidó nép történetét írja le, amely egy, a többi keleti nép története közül, és ebből a szempontból „köznapi”. De ezen a történeten keresztül kirajzolódik egy másik történet, egy szent történet, Jézus története, amelyet „észre kell venni”, és amelyet maga Isten irányít, méghozzá anélkül, hogy a történelmi, ok-okozati összefüggéseket felfüggesztené. Jézus mennybemenetele után ez a történet az egyház, és minden hívő történetét magában foglalja, a Szentírás pedig az Ó- és Újszövetség egységében érthetővé válik. Jézus utolsó szavai: *„Ezeket mondtam nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, amit Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban írtak. Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat.”* (Lk 24,44). Mert az Ószövetség az Újszövetség nélkül befejezetlen, az Újszövetség az Ószövetség nélkül pedig érthetetlen. Ezért a Szentírást olvasni, abból idézni, mindig az egész összefüggésében kell. Az a gyakran tapasztalt – és nagyon visszatetsző – jelenség, hogy bármilyen okból, bármilyen vélemény alátámasztására szentírási szöveget citálnak mindenféle – pl. politikai – szándékkal, pontosan a megkülönböztetés ellentéte, tragikus paródiája.

Az a „hely”, ahol a lelki megkülönböztetés különösen kitüntetett és kritikus fontossággal bír, az az imádság. A *„mindkettőnknek legyen meg az istenkapcsolata, és akkor kettőnk kapcsolata is rendben lesz”* vagy: *„érzem, hogy Isten vezet engem”* megnyilvánulások lehetnek jók, de egyáltalán nem biztos, hogy azok is. Mert ki az az Isten, aki itt „szerepel” ezekben a kijelentésekben? Honnan lehet tudni, hogy tényleg Isten-e vagy isten, akiből sok van, és leginkább olyan, amilyet mi kitalálunk magunknak? És akkor valójában milyen-, melyik istenhez imádkozunk? A „legyen meg a Te akaratod” vagy „legyen meg az én akaratom” nevű Istenhez, (ill. istenhez)?

Hogyan mutatkozhat meg tehát a megkülönböztetés a lelki beszélgetésben? Egyszerűnek tűnik a válasz, és az esetek egy részében valóban az is, amennyiben csak – tényleg hitvalló keresztényekről lévén szó – a hit letéteményével kell szembesíteni egy kijelentést. Nehezebb, ha a már említett ismerethiánnyal, személyiségproblémákkal és a gyakori, rendezetlen élethelyzetből adódó következményekkel állunk szemben, mert az mindig visszahat a gondolkodásra és a viselkedésre.

A megkülönböztetés során Szent Pál figyelmeztetése az irányadó: *„még azt sem lennénk képesek kimondani, hogy Jézus a Krisztus, hacsak nem a Szentlélek által”* (1Kor 12,3). Továbbá: *„Nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen. A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal.”(*Róm 8,26). Tehát azt, hogy Jézus a Krisztus – vagyis személye Isten – csak a Szentlélek által mondhatjuk ki belső meggyőződéssel, ami egészen más, mint úgy mondani, mint mondjuk egy hittanár kérdésére a helyes feleletet az ötös osztályzatért. (Ha csak az „ötösért” dolgozunk, az torz istenképhez vezet.)

Amikor egy kijelentésben, feltárulkozásban meg kellene sejteni a másik emberben a Lélek tényleges működését, akkor olyan titokzatos helyzetbe kerülhetünk, amely félelmetes és egyben elbűvölő is lehet a felelősség ill. a lehetőség miatt. Valami olyan is, mint Illés próféta istenélménye a gyenge szellőben a barlang előtt, amennyiben a Szentlélekkel „van dolgunk”, aki a másik ember „ügyvédje”. Benedek pápa arra a kérdésre, hogy „hány út vezet Istenhez?”, azt válaszolta: „ahány ember van.” (Ezt a kijelentést persze, a kinyilatkoztatás fényében kell értelmezni.)

A megkülönböztetés lehetősége – követelménye – csakis a saját imádságban, tapasztalatban jelentkezhet. A keresztény ima és tapasztalat – tehát nem feltétlenül imaszöveg – zavarba ejtő titka, hogy minden ismert és bevett keresztény gyakorlaton túl, tudatunkban felbukkanhat a lényegileg bennünk működő Lélek általi vezetettségünk. És ez tehet – esetleg – alkalmassá a megkülönböztetésre, arra, hogy megsejtsük egy másik emberben Isten működését, és ennek megfelelően viszonyuljunk hozzá. Ez „elbűvölő” is- de téves is lehet, főleg azért, mert a természetes lelki képességeink, amelyek a felszínen működnek (nagyra nőtt egónkról nem is beszélve), a Szentlélek belső indításait hajlamosak elfedni. Ilyen helyzetekben bevált eszközök, receptek, teológiai elvek, józan ész nem elég. Lélek kell.

BL

Plébániánk hírei

Liturgikus- és zenei programunk

november 1.	9.00 szentmise 18.00 szentmise, zenekari és énekkari közreműködéssel. Elhangzik Mészáros Zsolt Máté: Gizella mise. A liturgiában Szent Kinga és Szent Hedvig ereklyéinek ünnepélyes elhelyezése a Jézus Szíve kápolnában. Mindenszentek litániája.
november 2.	9.00 szentmise 18.00 halottak napi liturgia
november 4.	19.00 Gabriel Fauré: Requiem (Fővárosi Énekkar, Mészáros Zsolt Máté)

Adventi miserendünk

roráte szentmisék december 2-december 23.
hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek- szombat 6.00

Szentmisék
kedd-szerda-péntek 9.00
hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek-szombat 17.00
vasárnap 8.30; 10.00; 18.00 (angol nyelvű)

Imaóra

Péntek	15.00 engesztelő imaóra a hazáért 16.00-16.30 rózsafüzér 16.30-17.00 vesperás

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- és 22.00 óra között.
Az éjszakai szentségimádás 18.00 – 22.00 óra között,
december 20.- január 3. között szünetel

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XI. évf. 63. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Aranyossy Mihály
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Dr. Tempfli Imre
Zöldyné Szita Erzsébet

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő 15.30 - 17.30; szerda 10.00 - 12.00; péntek 10.00 - 12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga